

PARAULES PER LA PAU

Full informatiu

Número 49

novembre 2005

DL: T-1274-2005

Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

A. electrònica: tgnapau@tarragona.tinet.org

P. web: <http://www.tinet.org/~tgnapau>

MANIFEST PARAULES PER LA PAU

Tarragona acull regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear.

L'Alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, i el President de l'Autoritat Portuària, Lluís Badia, han realitzat força gestions amb autoritats militars a Washington per tal que Tarragona esdevingui seu logística dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU.

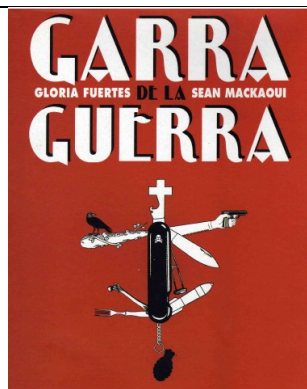
Els arguments per explicar aquestes gestions s'han basat en suposats beneficis econòmics per a la ciutat, han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de dubtoses operacions "humanitàries", i, més endavant, als que fan referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre Estats"; tot barrejant-ho amb l'espectacle de veure màquines flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'iraquí i l'afganès -convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disfressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar.

Les escales que, fins el moment, feien les embarcacions estaven considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, aquest estiu (després que passés) els diaris ens informaven de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona.

La presència dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU. i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup. **Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font i digues-la donant suport amb la teva presència a**

PARAULES PER A LA PAU

aquest manifest és el text que es va fer arribar a l'Alcalde de la ciutat en el marc de la campanya de signatures contra la presència de vaixells de guerra a Tarragona.
Sense resposta a data d'avui.

MATERIALS PER LA PAU

**FUERTES, Gloria
MACKAOUI, Sean**

Garra de la Guerra

Ed. Media Vaca,
Col. Últimas Lecturas
Valencia, 2002.

Aquest mes us volem fer arribar una declaració artística extraordinària de denuncia de la guerra: un recull de poemes de Gloria Fuertes acompanyats de les il·lustracions de Sean Mackaoui, ambdós creadors a través de la seva experiència d'infants testimonis de la guerra. Si voleu deixar fluir la vostra sensibilitat, no deixeu de fer-hi una ullada, quedareu lamentablement entenedres! De moment, aquí us fem arribar una mostra...

TELEGRAMA CELESTIAL A LOS LUGARES CONFLICTIVOS

No disparar donde haya niños. Stop.
En la GLORIA no necesitamos más ángeles.

TENGO METRALLA EN LA CADERA

Con un sello a fuego
En mis ancas adolescentes
Me marcó la guerra civil,
-la más incivil-.

Con el dinero que consiguieron
Los americanos del maíz híbrido,
Pudieron sufragar la bomba atómica.

Diréis que esto no es poesía.
(Estoy de acuerdo.)

DESEAMOS:

Que no vuelva a haber otra guerra,
Pero si la hubiera,

iQué todos los soldados
se declaren en huelga!

Francisco Vázquez, Alberto Ruiz-Gallardón, José Bono, Rosa Aguilar y Miguel Zerolo, en el acto de ayer. / EFE

Cuatro ciudades reservan a soldados el 20% de las plazas de policía local

El alcalde de Tarragona, de CiU, se descuelga del acuerdo a última hora

Malgrat que, en l'entrevista mantinguda amb representants de la Coordinadora, l'alcalde ja va parlar i es mostrava preocupat per cercar mesures d'aquest estil per incorporar als militars professionals a les Administracions, la Junta de Portaveus va considerar que la legislació vigent no contempla aquesta possibilitat i vulnera els principis d'igualtat, mèrit i capacitat en l'accès a la funció pública, per la qual cosa fou rebutjada.

Per la Cordinadora mesures com aquesta abunden en l'opinió que estem assistint a una "policialització de l'exèrcit i a una militarització de la policia".

màxim comú múltiple

MISSA DE DOTZE

Algun primer diumenge de mes, quan ha arribat l'hora de *Paraules per la Pau*, sorneguer he dit a casa: me'n vaig a missa.

Sense ànim d'esverar a ningú amb un paral·lelisme fàcil penso que les dues celebracions que poso en relació tenen llocs comuns: tant en actitud com en la litúrgia. Des de la persistència de convocar-nos al mig d'una plaça seguint una mena de precepte mensual, fins al fet de fer rotilana, amb els braços creuats (o les mans a la butxaca i els peus en tises, si ets un neguit), en silenci i respecte, escoltant el rapsoda desganyat darrere d'un megàfon o les evolucions dels músics, em recorda el milloret de certa tradició. No patiu, un reguitzell de contundències, en els que ara no entrarem, fan que la comparança no resisteixi molt més enllà.

Després de vuit anys d'activitat, bé es pot dir que la persistència és patrimoni de la Coordinadora. Una de les dificultats del moviment pacifista és la manca de visualització i de proximitat d'allò que s'està parlant. La militarització del port ens ha permès vertebrar, a la ciutat, un pol d'opinió. La contribució de Tarragona al *No a la guerra*, sense dubte no hagués estat la mateixa. No tenim altre camp d'incidència que allò que s'anomena opinió pública, tot sabent que aquesta no és una simple suma d'opinions, sinó que conté una estranya química que la fa tornassolada segons el medi on estigui submergida. De vegades ja ens referim als moviments socials com la *flameta* a l'espera de ser un reactiu per al canvi.

Aquest dies han aparegut dos noms de dona - per cert dues nord-americanes; que no em diguin anti -, que han fet de la persistència un sinònim de dignitat: ha mort de gran la Rosa Park, veritable punt d'inflexió en els drets dels negres als Estats Units, personificació de les lectures que Martin Luther King estava enllaçant per reeditar la no-violència com a proposta de vida i de lluita política; i també ens han arribat imatges de la Cyndi Sehan, mare de víctima de guerra a l'Iraq, rodejada de policies que no podien emmanillar el seu somriure.

Una altra de les forteses de la Coordinadora calia que fos l'entesa, o si ja m'ho permeteu, una certa *comunió*, amb els peròs que calguin, entre gent i grups vinguts de cultures polítiques, de sensibilitats i de formes diferents. Amb tots els ets i uts, la coordinadora ha esdevingut grup, cohesionat i amb una dinàmica pròpia. La concentració i la manifestació, l'sprai i l'espelma, el silenci i l'escriadassa, la publicació i la balconada han estat binomis que s'han intentat conjugar. I tot, sense que cap entitat capitalitzi *partidísticament* el treball, aconseguint que la gent s'acabi representant a ella mateixa, amb independència de les vies d'arribada; cosa que no sempre havia estat fàcil.

Doncs és per tot això que enceto aquest espai, aquest primer *màxim comú múltiple*, reivindicant-nos en la nostra persistència i en la múltiple utilitat de la nostra missa de dotze i, nogensmenys, del treball per la pau que ha d'estar presidit pel convenciment en la seva eficàcia. I per dogma de fe, per exemple, la negra dignitat de la Rosa i el somriure descarat de la Cyndi mentre diu: *Encara que ho tinguem difícil, aquesta és la nostra veritat.*

Romà Solé

Situaciones Históricas de resistencia no violenta: y V “NOVIOLENCIA FRENTE A LA INVASIÓN-2”

COA-MOC. Proyecto AUPA, Zaragoza 1989

Resistencia en Checoslovaquia: Primavera de Praga 1968.

En Agosto de 1968 las tropas del pacto de Varsovia penetraron en Checoslovaquia para asesinar la primavera de Praga, es decir, el movimiento aperturista del socialismo checo dirigido por la cúpula del Partido Comunista. Los aires de libertad ponían en peligro los intereses del imperio soviético que no encontró mejor forma de imponer su política que la acción militar contra el pueblo checo. Ante la sorprendente invasión, cualquier acción militar del ejército checo hubiera resultado no sólo inútil, sino contraproducente. El gobierno dio orden al ejército checo de permanecer en los cuarteles, y ello dio pie al surgimiento espontáneo de formas no violentas de resistencia.

Entre estas podemos destacar las siguientes: Acciones simbólicas: Las tropas soviéticas se encontraron con ciudades llenas de carteles y pintadas con eslóganes de denuncia de la invasión. En las grandes ciudades, grupos de ciudadanos se dirigían desarmados a los tanques enarbolando banderas checas, entrando en ocasiones en diálogo directo con los soldados. En estas acciones fue de gran importancia la actitud abierta, en ocasiones irónica, siempre respetuosa hacia el “enemigo”.

Los propios mandos del pacto de Varsovia reconocieron la gran desmoralización que estas acciones produjeron en los soldados, así como su incapacidad para dar respuesta a estas formas de resistencia. Estaban preparados para responder a la violencia y a los fusiles, pero no sabían como responder a un pueblo desarmado que se enfrentaba a los tanques sin violencia.

Acciones de información y difusión. La televisión y sobre todo la radio, se convirtieron en pocas horas en el eje de la resistencia, transmitiendo los acontecimientos y haciendo llamadas a la no-colaboración. Fue una de las principales preocupaciones de los soviéticos intentar desarticular la red informativa que espontáneamente se creó para organizar la resistencia. Para este propósito se tuvieron que traer desde la URSS una estación para las interferencias. Sin embargo, el transporte de esta estación fue sistemáticamente obstaculizado por los trabajadores checos, y finalmente fue sabotada al llegar a Praga.

Acciones de no-cooperación: El plan soviético consistía en secuestrar a los dirigentes checos y sustituirlos por un gobierno afín a los dictados de Moscú. La primera parte del plan fue llevada a cabo, pero la no-cooperación generalizada del pueblo checo impidió la creación de un gobierno títere.

El Ministro de Interior lanzaba mensajes desde la clandestinidad, mientras el Parlamento y el aparato del Partido permanecían funcionando fuera del control soviético.

A los dos días de la invasión, en una fábrica del centro de Praga, eludiendo la presencia de los tanques rusos, se celebró un congreso extraordinario de Partido Comunista, que lanzó un llamamiento a la desobediencia ante toda orden procedente del invasor. Se exigió una salida de las tropas en veinticuatro horas, anunciando una huelga general. En resumen, los rusos consiguieron ocupar el territorio, pero les fue imposible controlar la sociedad. Ante las declaraciones políticas, las huelgas y boicots de ferroviarios y los medios de información, la URSS no tuvo otra salida que la presión directa sobre los dirigentes secuestrados para romper la resistencia.

Acciones de obstaculización: Aparte de la acción ya señalada por los ferroviarios, es importante destacar la medida de confundir a las tropas soviéticas cambiando los letreros indicadores, de forma que el país se convirtió en un laberinto. Esta misma clase de medidas fue utilizada en las ciudades para evitar la represión sobre personas perseguidas.

La resistencia checoslovaca duró una semana. La principal razón por lo que fue quebrada reside en la capitulación de sus dirigentes secuestrados en Moscú. Tras los “Acuerdos de Moscú”, Dubcek volvió a Praga y pidió el cese de la resistencia. El pueblo checo fue derrotado por la debilidad de sus dirigentes, pero no por la ineficacia de los medios que usaron para oponerse a la agresión.

Otro elemento que hay que tener en cuenta a la hora de enjuiciar este ejemplo histórico es el carácter espontáneo, no planificado, apenas organizado de la explosión de rechazo que durante días se extendió por Checoslovaquia. Se plantea la pregunta de hasta que punto podía haber sido eficaz una resistencia planeada y plenamente organizada.

Algunos estudiosos de este fenómeno histórico han destacado que la situación internacional de Checoslovaquia hubiera condenado al fracaso cualquier tipo de resistencia a la URSS, que no hubiera reparado en el coste para mantener su campo de influencia en este país centroeuropeo.

De cualquier manera, los seis días de Checoslovaquia en el 68 contienen abundantes referencias para cualquier modelo de resistencia no violenta frente a la invasión. Podemos concluir con una frase de un testigo presencial: “La derrota no llegó mientras nos defendimos, sino por dejar de defendernos”.

Amb aquest lliurament acaba la sèrie “Situaciones històriques de resistència no violenta”

MILITARISME I FILFERRADES

Històricament, el militarisme està lligat a la propietat privada. Quan l'home, o un conjunt d'homes, va dir "aquesta terra és meva", va necessitar, tot seguit, l'ús de la força per a no compartir-la o per no esser envaït o saquejat. Avui en dia, aquest paper de gendarme el fa l'estat (o la nació, me la bufa l'estatut) que necessita delimitar un territori.

A l'estat modern, la finalitat de l'exèrcit doncs, és defensar aquest límit territorial d'intrusions no desitjables o anexionar-se'n d'altres. Les fronteres separen pobles, i com no són delimitacions naturals s'hi fiquen filferrades; perquè les fronteres, com tot en la vida sota el capitalisme, estan militaritzades. Patim una militarització, no sols directament, com demostra continuament la màxima expressió del llenguatge capitalista: la guerra, sino cultural i estructuralment, per tal de mantenir un sistema polític que permeti desenvolupar una activitat

econòmica determinada. I això ens sembla normal.

Però de tant en tant ens colpeja la consciència la imatge d'un grapat d'homes, per suposat desarmats, que impulsats pels conflictes bèlics, la fam o la desesperació « assalten » les nostres fronteres pàtries.

Sembla mentida que, a dia d'avui, quan els capitals i les mercaderies poden circular per tot el món sense cap trava, no ho puguin fer les persones. No crec que la condició humana contempli que hi hagi essers humans legals i ilegals.

Cal que la "Coordinadora" parli d'aquests temes, que no són pròpiament pacifistes?, jo crec que sí, perquè entenc la coordinadora com un moviment que va més enllà de la lluita contra la presència dels vaixells de guerra al port de la ciutat. És un moviment que lluita per la difusió de la cultura de la pau i l'antimilitarisme. No hi ha pau possible sense justícia, i no hi pot haver justícia en el sistema

capitalista, que en la seva pròpia essència genera guerres i desigualtats.

Cal denunciar cada cop que els drets d'un sol home són vulnerats, tant se val a quin lloc del món, perquè les filferrades i les porres ens fereixen el cós i l'ànima. Denunciant les injustícies treballem per la pau, treballant per la pau, lluitem per la justícia.

Pau Gomis.

La Ruta dels Sofas

Estic equivocacat. Aquesta es la conclusió que podia haver tret després del que anomenaré la Ruta dels Sofas; un "tour" que va suposar la "sentada" en tres sofes institucionals (amb conversa inclosa amb els seus màxims representats): subdelegació de govern, delegació del govern català i ajuntament. En cadascuna de les converses em van assaltar dubtes en relació al que vaig escoltar de boca dels polítics allà sentats: que es posicionen contra la guerra i que no són militaristes. Fins i tot, en un cas, vaig escoltar una encesa proclama antinuclear. Gent presumptament íntegra, que t'escolta des d'aquells sofes de pell, mes o menys girada. Converses amables, amb tocs d'humor... Què fem als balcons quan s'esta tant be i es pot dialogar tan comodament en un sofà? Les converses van resultar tan útils que, fins i tot, l'alcalde de la ciutat va tenir a be dir-nos el que creu que som: uns imperialistes.

Uns imperialistes!, llavors va ser quan vaig acabar de veure la llum. I tant que ho som! segons ell, perquè li imposem el que es la pau i la guerra!! A ell, defensor de la pau!! - Té tota la raó, la pau ha de ser el que cadascú entengui, el que li roti anomenar amb aquest nom: Els defensors dels cascots blaus, per exemple, ho tenen clar: els exercits defensen la pau; el govern "pacifista" de Zapatero, que va retirar els soldats d'Iraq, també, i, per tant, envia mes soldats a Afganistan,

puja l'I+D militar, fins arribar a la quarta part de tota la investigació que es fa a l'estat (1.365 mil·lions d'euros) i preveu gastar en despesa militar 21.208 mil·lions d'euros l'any 2006 (un 2'21% del PIB) -ah! i continua permetent l'entrada de vaixells de guerra al port de Tarragona-; també ho té clar el tripartit català que com que sembla que no té competències en res, doncs, crea l'Institut Català Internacional per la Pau i el Consell Català del Foment de la Pau per lluitar per la "pau mundial" (els mateixos partits que donen suport al govern antibèlic de Madrid, però separats, eh! una cosa es Madrid i l'altre Catalunya).

Per tot això em pregunto: que fem al carrer? I als balcons? Per que no deixem les coses en mans dels que ens governen? Amb lo comode que s'esta sentat en aquells sofes...

Que es el que fa que no ens fiem de les seves paraules? Treieu les vostres conclusions, a mi se'm va desfer l'encant quan tot sortint de la subdelegació del govern, després d'escoltar que teniem les portes obertes i que aquella era casa nostra, vaig veure una interminable cua d'inmigrants al carrer, custodiada per la guardia civil... un cop mes les paraules no tenien res a veure amb la realitat. Potser l'únic tros de casa seva (o de tots i totes, no?) en què podem estar és als balcons, no als seus sofes... ah! i, per descomptat, al carrer, que hauria de ser de tothom.

Toni Alvarez.